

Jeg kender et land

Tekst: N.F.S. Grundtvig

Musik: Bo Holten, 1986
Korarr.: Bo Holten, 1994

Jeg ken - der et land, hvor hå - ret ej grå - ner, og tid har ej tand, hvor
Jeg ken - der et land, hvor hå - ret ej grå - ner, og tid har ej tand, hvor
Jeg ken - der et land, hvor hå - ret ej grå - ner, og tid har ej tand, hvor

so - len ej bræn - der, og bøl - gen ej slår, hvor hø - sten om - fav - ner den
so - len ej bræn - der, og bøl - gen ej slår, hvor hø - sten om - fav - ner den
so - len ej bræn - der, og bøl - gen ej slår, hvor hø - sten om - fav - ner den

blom - stren - de vår, hvor af - ten og mor - gen gå al - tid i dans med
blom - stren - de vår, hvor af - ten og mor - gen gå al - tid i dans med
blom - stren - de vår, hvor af - ten og mor - gen gå al - tid i dans med

Copyright ©1994 Edition Wilhelm Hansen AS, København

Nodesats: Datamus, 8680 Ry

WH 30214

115

mid - da - gens glans.

mid - da - gens glans.

mid - da - gens glans.

mid - da - gens glans.

2. O! dejlige land,
 hvor glasset ej rinder med tårer som sand,
 hvor intet man savner, som ønske er værd,
 hvor det ikkun fattes, som smertede her!
 Hvert menneske søger med længsel i bryst
 din smilende kyst.
3. Forjættede land!
 Du hilses i morgenens spejklare strand,
 når barnet mon skue din skygge fuld skøn
 og drømmer, du findes, hvor skoven er grøn,
 hvor barnet kan dele med blomster og siv
 sit smil og sit liv.
4. O flygtige drøm
 om evigheds-øen i tidernes strøm,
 om templet for glæden i tårernes dal,
 om halvgude-livet i dødninge-sal!
 Med dig fra de fleste henfarer på stand
 de levendes land.
5. O skuffende drøm!
 Du skinnende boble på tidernes strøm!
 Forgæves dig skjalden med mund og med pen
 af glimrende skygger vil skabe igen!
 Når skyggen er ligest, da hulke de små,
 som stirre derpå.
6. Fortryllende drøm
 om evigheds-perlen i tidernes strøm!
 Du gækker de arme, der søge omsonst,
 hvad hjertet begærer, i billed og kunst,
 så varigst de kalde, hvad sikkert forgår
 som timer og år.
7. O kærligheds Ånd!
 lad barnlig mig kysse din strålende hånd,
 som rækker fra Himlen til jorderigs muld
 og rører vort øje med fingre som guld,
 så blålig sig hæver bag buldrende strand
 det dejlige land.
8. O himmelske navn,
 som åbner for vores din hellige favn,
 så Ånden usmittet kan røre ved støv
 og levendegøre det visnede løv!
 O, lad mig nedknæle så dybt i mit ler,
 at Gud mig kun ser!
9. O vidunder-tro!
 som slår over dybet den hvælvede bro,
 der isgangen trodser i buldrende strand
 fra dødninge-hjem til de levendes land;
 sid lavere hos mig, du højbjærne gæst!
 det huger dig bedst!
10. Letvingede håb!
 Gudbroder! genfødt i den hellige dåb!
 For rejserne mange til landet bag hav,
 for tidender gode, for trøsten du gav,
 lad så mig dig takke, at glæde jeg ser,
 når håb er ej meer!
11. O kærlighed selv!
 Du rolige kilde for kræfternes elv,
 han kalder dig Fader, som løser vort bånd,
 al livs-kraft i sjælen er gnist af din Ånd.
 Dit rige er der, hvor man død byder trods,
 det komme til os!
12. Vor Fader så huld!
 Du gerne vil trone i templet af muld
 som Ånden opbygger i Midlerens navn,
 med rygende alter i menneske-favn,
 med himmellys-bolig af gnisten i løn
 til dig og din Søn!
13. O kristelighed!
 Du skænker vort hjerte hvad verden ej ved.
 Hvad svagt vi kun skimte, mens øjet er blå,
 det lever dog i os, det føle vi godt,
 mit land, siger livet, er Himmels og jord,
 hvor kærlighed bor!